

Miiku Ahola

KIRJEENI JARILLE

Vuodet 2014 - 2018

KIRJEENI JARILLE

Kiittäen

Kiitos äiti, että annoit minulle elämän.

*Kiitos elämä, sinä annoit minulle tämän tehtävän, enkä minä
siitä voinut kieltäytyä.*

Kiitos Marko, että olit maailman paras isovelji.

*Kiitos Anita, kiitos elämän mittaisesta ystävydestä sekä
horjumattomasta uskostasi kykyihini. Kiitos, että olit paikalla
silloinkin kun muut eivät.*

Kiitos Maria, että kuljet vierelläni.

*Kiitos Arto, että olet antanut minulle lahjoista suurimman, kolme
yhteistä lasta. Kiitos yhteisistä vuosista.*

*Kiitos Jari, kaikesta. Liljankukka, perhonen, yksin sydän vain
tietää sen, vain yksi on. Kiitos ystävydestä.*

Kiitos Risto, että olen saanut olla niin rakastettu. Kiitos Leosta.

*Kiitos lapset, olette maailman parhaita lapsia mitä vanhemmat
voivat saada.*

Kiitos kaikesta ystävät, sukulaiset ja läheiset

© 2018 Miiku Ahola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-079-9

Miiku Ahola

KIRJEENI JARILLE

Vuodet 2014 - 2018

Sisällysluettelo

VUOSI 2014 6

VUOSI 2015 59

VUOSI 2016 118

VUOSI 2017 264

VUOSI 2018 329

VUOSI 2014

13.4.2014 Näin siinä kävi

Minun piti juoda koko viikonloppu, mutta sehän menikin Riston kanssa keskusteluksi koko viikonloppu. Meillä oli varsin mukavaa, elämäni parhaimpia hetkiä. Nyt sain kaikki kortit ja pelimerkit pöytään ilman mitään meriselityksiä ja ymmärrän, että ainoa oikea ratkaisu oli se, että minun ja Riston tiet lähtevät eri suuntiin. Jos olisin alusta alkaen tiennyt koko kuvion, en olisi lähtenyt ehkä kuitenkaan tähän mukaan. Olisin halunnut säästää itseni tältä. Risto on mahtava ihminen, positiivinen ja valoisa, erittäin kunnollinen ja tunnollinen mies. Minun Ferrarini. Jos olosuhteet olisivat erilaisia niin voisimme olla yhdessä. Meitä ei ole kuitenkaan yhteen tarkoitettu, joten ehkä jossain toisessa elämässä. Ystäviä ollaan, mutta yhteyttä ei voida pitää sen kummemmin. Ne oli oikein kauniit jäähyväiset, erittäin. En halua puhua tästä enempää enkä enää ikinä ota tätä aihetta esille.

En yleensäkkään enää oikein puhu ihmisille asioistani enkä halua nähdä ketään. Ensin se rajoittui krapulaan, ihmisviha. Nyt se alkaa olla jo kokoaikaista ja kokopäiväistä. Viihdyn paremmin yksin enkä silloin rasita ketään. Ei minusta ole mukava tuottaa ihmisille pahaa mieltä ja minun on paha olla, joten olen mielummin yksin. Saa olla rauhassa.

Näin se on Jari elämä julmaa. Tässä omaa elämääni mietiskellessä olen tullut siihen tulokseen, että minä en jaksata tätä enää. Olen luovuttanut. Minulle ei ole miestä tässä elämässä. Minulla on ihanat lapset, mutta mieleni on niin musta, että se alkaa haitata normaalia elämää lasten kanssa, ihmiset ovat alkaneet kyselmään. Lasten on parempi ilman minua, en voi tarjota enää niille sitä mitä ne tarvitsevat. En rakkautta, en lämpöä. Takki on tyhjä. Haluan lapsilleni parempaa kuin tämä. Minulla ei ole elämässäni mitään minkä varaan rakentaa, lapsuuttani varjostava

hyväksikäyttö on vienyt elämältäni pohjan. Mitä vanhemmaksi tulen, sitä vaikeampaa minulla on itseni kanssa. Sitä enemmän se vaivaa ja vainoaa minua. Minun päiväni alkaa olla luetut, minun on aika lähteä täältä. Päivät on tulleet täyteen. Kaikkia ihmisiä ei ole tänne maan päälle luotu.

On minua itkettänyt, mutta en minä kauaa jaksa itkeä. Kyyneleet kuivaa kyllä ja suunnitelmat etenee. En tee sitä äkkiä ja nopeaa vaan hitaasti ja varmasti. Että minulla on aikaa valmistella lähtöäni eikä minua jää mitkään asiat huolettamaan. Saan iki- rauhan. Se on minun ainoa toive enää mitä minulla on jäljellä. Haluan täältä pois. En odota enää mitään, en kesää en mitään. Hyvästelen kaikki hissukseen niin etteivät ne tiedäkään, ehkä joskus myöhemmin ymmärtävät. Vetäydyn omiin oloihini ja odotan. Kerrankin aika on minun ystäväni, hetken aikaa. Ei ole enää mitään, joka minut tästä suosta saisi nousemaan. Eikö se 27 ole aika traaginen ikä ollut joillekin muillekin. Enpä olisi koskaan uskonut, että unelmakseni nousee kuolla 27-vuotiaana. Mutta elämä on ihmeellistä. Pitää näillä muutamilla vapailla vielä muistaa juopotella, on hetkeksi niin turta olo ettei edes muista enää kuka on ja missä on. Minä ymmärrän juoppoja, kaikkia alkoholisteja. Käsitän miksi ne juo. Arvostan juokaleita ihan eri tavalla, ryypääminen on rankempaa kuin yksikään duuni. Kuningas alkoholi vie mukanaan että heilahtaa.

Pitää tästä joutua nyt kohta kaupungille. Risto antoi lapsille satasten rahaa, niille pitää kuulemma käydä ostamassa kaikkea kivaa mistä ne tykkää. Ilmapalloja ja sen sellaista. Mielummin kyllä shoppaisin keskellä yötä kun kaikkialla olisi tyhjää. Ei tarvitsisi nähdä ketään eikä puhua kellekään. Risto antoi mulle hienon pipon, semmonen musta pääkallojuttu. Haluan sen arkuun mukaan, en päähän, mutta mukaan. Vaikka käden päälle.

Se tuo minulle turvaa ja lämmittää. On varmaan aika kylmät kädet kohta.

13.4.2014 Kuolemani suunnittelua

Minut valtasi valtava helpotus kun päätin päättää päiväni. Lueskelin tuossa keskustelupalstaa, mitä asioita kannattaa hoitaa ennen kuin tekee itsemurhan. Hmm. Ihmisillä on aika jännittävä käsitys itsemurhasta. Huomaa ketkä elävät ruusupedillä.

"Mene hoitoon." Ei. Ehdoton ei. Tällä olisi liian kauaskantoiset seuraukset. Joutuisin hoitoon taivas ties miten pitkäksi aikaa. Lapset vietäisiin minulta, koska en voi huolehtia niistä. En elä sen häpeän kanssa että lapset viedään. Sitä paitsi, miksi haluaisin jäädä tänne kitumaan, ei se muuta asioita. Aikaa ei voi kääntää taaksepäin, tehtyä ei voi saada tekemättömäksi.

"Kuvaa video." Tää oli hyvä ajatus, varsinkin nuorimmaisen kannalta, joka ei tule koskaan muistamaan millainen äiti oli. Video, muutama eri aiheita käsittelevä videopätkä jättää jonkinlaisen kuvan ihmisestä.

"Huolehdi ettei tule kauheasti sotkua." Niin...no. Ei se kyllä minun siivottavaksi tule kuitenkaan, mutta olisihan se ihan mukava jos lapset voisivat käydä vielä hyvästelemässä vanhan kotinsa. Pitää varmaan hakeutua johonkin pöpelikköön. Tai tuskin kuitenkaan. Luulen etten tule olemaan viimeisinä hetkinäni kotona kuitenkaan. Luultavasti olen sairaalassa aivan viimeiset hetket kun mitään ei ole enää tehtävissä. Se passaa. Kuitenkin, jos tulee pikainen tarve aikaistaa tätä juttua vähän niin sitten pitää hakeutua pöpelikköön.

"Hoida hautajaisjärjestelyt mahdollisimman pitkälle." Hyvä ajatus. Voisin oikeastaan piipahtaa jossain hautaustoimistossa. Ilmoittaakohan ne kenellekään jos kertoo suunnittelevansa omia hautajaisiaan? Ei varmaan jos valehtelen olevani parantumattomasti sairas. Tavallaan olenkin, joten ei se niin kamalan suuri vale ole. Saahan sitä aina toiveita esittää omaisille.

"Jätä jäähyväiskirje. / Keskustele itsemurhan syystä läheisiesi kanssa."

Oivoi. Ei ainakaan jälkimmäistä. Enhän minä voi alkaa huutelemaan että aion tappaa itseni. Se pitää vaan tehdä, ei sitä voi kertoa omaisille etukäteen. Se on vähän niin kuin yllätys. Alkaa kauhea jankutus, ei saa olla enää hetkeäkään rauhassa. Se ei käy, en halua tavata ketään. En halua puhua tästä niiden kanssa. Jäähyväiskirje saa kelvata ja jäähyväiset, mutta siten, että ne eivät tiedä, että ne ovat jäähyväiset. Tehdään yhdessä jotain mukavaa, haluan jättää mukavan muiston itsestäni viimeiseksi muistoksi, en kaataa sisimpääni niiden niskaan. Hyvästelen kaikki minulle tärkeät ihmiset yksi kerrallaan ennen kuin lähden. Olen jo pyöritellyt mielessäni mitä asioita aion kirjeisiin kenellekin kirjoittaa. Minulla ei ole enää paha olla kun tein tämän päätöksen. En minä ryve itsesäälissä ja itke silmiä päästäni, en. Olen oikeastaan aika hyvällä tuulella ja rentoutunut, koska tiedän, että tämä loppuu pian. Ei vielä, mutta pian se on ohi. Kaikki tuska lakkaa. Hoidan nyt vain nämä asiat niin pääsen lähtemään, aivan kuin olisin jonnekin matkalle lähdössä. Odotan innolla. Sieltä ei vain palata, mutta kaikki seuraa perässä joskus.

Ei minua haittaa, vaikka en näekään kaikkia maailman ihmeitä ja tulevia vuosia. Aion kirjeissäni vapauttaa läheiseni kaikesta syyllisyydestä. Se ei ole kenenkään syytä, tämä on minun oma päätökseni. Mun juttuni. Syyn kerron kyllä. Vaikea ja traumaatti-

nen lapsuus, jonka johdosta olen liian heikko, että jaksaisin elää kaikkien näiden asioiden kanssa tätä elämää. Olen luovuttanut, en jaksa enää elää. Minulla ei ole sitä perustusta elämässäni, minkä päälle rakentaa. Sitten kun tulee vastoinikäymisiä, en pääse niistä yli. En osaa käsitellä niitä, en selviä. En halua enää elämältä mitään. Olen saanut jo kaiken mitä minulle on annettu. En toivo enää miestä itselleni, en voi enää rakastua keneenkään, koska tässä on tulos. En halua enää miestä. Minua ei kiinnosta edes seksi, ei mikään minua enää kiinnosta. En halua että kukaan koskee minuun enää. Olen sisältä jo kuollut kuin kivi. Lapsille aion kertoa etten voinut enää huolehtia heistä ja heidän oli parempi kasvaa jossain muualla kuin henkisesti onton äidin lähettyvillä. Lapset tarvitsee rakkautta ja lämpöä, hellyyttä ja huolenpitoa. Minulla ei ole niitä antaa. Rakkauden ja lämmön tulee olla sellaista...sellaista kuin Risto minulle antoi. Se on hirveän huomaavainen ja lämmin ihminen. En pysty edes omille lapsilleni antamaan murto-osaakaan sellaisesta. Kun on lusikalla saanut niin ei sitä osaa kauhalla antaa. Minä en osaa. Vaikka asiat menikin miten meni niin olen ikuisesti kiitollinen Ristolle siitä, että edes sen hyvin pienen hetken sain elämässäni kokea jotain niin ihanaa. En ole koskaan elämässäni tuntenut olevani yhtä rakastettu. Mutta vain hetken aikaa, sillä pidemmän päälle se ei ole rakkautta. Tai on kyllä, mutta sitä ei ole riittävästi, silloin se muuttuu vajavaiseksi eikä se minun mielestäni ole enää rakkautta, mutta minä ymmärrän Ristoa. Päätökseni ei ole Riston eikä kenenkään muun syytä, muistelen Ristoa vain lämmöllä, niin lupasin pyhästi. Riston lämpö oli minulle niin kuin enkelin kosketus, ei sitä voi oikein kuvailla. Se tuli kyllä kuin suoraan taivaasta.

En luvannut Ristolle olla tekemättä itselleni mitään vaikka se niin pyysi. Kerroin sille koko oman tarinani, koska sain kuulla ensin siitä kaikkia asioita, mitä muut eivät tiedä. Ei minulta voi

pyytää sellaista. En minäkään voi muilta pyytää liikoja. Se on ihan jees jos olen jollekin tärkeä, mutta pointti onkin siinä että en koe itseäni tarpeeksi tärkeäksi, koska en ole. Minulla ei ole rakkautta elämässäni. Miten voin antaa lapsilleni jatkuvasti rakkautta jos en itse saa sitä jostain. Minulla ei ole rakkausvarastoja, olen täysin tyhjä. Riston kanssa käytyjen keskustelujen jälkeen kun nyt tapasin lapset, olin aivan eri tunneskaalalla liikkeellä kuin aiemmin. Tänään pystyin hetken antamaan erilaista lämpöä kuin ennen. Se johtuu Ristosta. Mutta pian se loppuu. Hiillos sammuu, kun kukaan ei sitä kohenna. Ei minulla ole hyvää olo, kun tuotan muille tuskaa kuolemallani, ei. Mutta kukaan ei ymmärrä kuinka loppu olen. En vain jaksa enää. Jos muut eivät anna sitä anteeksi minulle, se on ihan ok, en minä jaksa välittää. Teen kuolemani eteen minkä voin ja enempiä en voi. En voi surra kenenkään puolesta. Olen elämässäni surrut jo monen ihmisen edestä.

Ei minulla ole enää edes katkera olo. Minulle vain sattui tällainen jako elämässä. Paska tuuri. On minulla surua silti, suurin suruni on se että jään aina toiseksi, vaikka ei pitäisi niin ajatella, mutta siltä se aina tuntuu, koska asia viime kädessä todella on niin. En ole kenellekään koskaan ollut etusijalla joten enhän voi tietää miltä se tuntuu, mutta luulen, että se olisi ollut se asia, mitä olisin tarvinnut jaksakseni ja voidakseni antaa rakkautta lapsilleni. Etsin tietynlajista rakkautta, olen sen oivaltanut. Mutta sellaista ei ole minulle olemassa tässä elämässä. Kuolinsyy: rakkauden puute.

Risto sanoi, että voin soittaa jos maailma romahtaa. No mitäpä minä siitä soittamaan. Se on romahtanut jo, ei minun tarte enää soittaa. Enkä minä voi sille muutenkaan alkaa joka päivä soittamaan. Se teki valintansa ja ymmärrän sitä. Ei minun takia kannata heittää hukkaan koko elämänsä. En minä voi sel-

laista pyytää, aivan kuin ei minultakaan voi pyytää, että älä tapa itseäsi. Sitä paitsi Riston olen hyvästellyt jo. Me ollaan kaikki asiat puhuttu halki, poikki ja pinoon. Tiedän mikä merkitys minulla oli hänen elämässään. Toivon sille kaikkea hyvää. Se sanoi, että minä olin hänen jalokivensä, hänen aarteensa. Niin minä olinkin. Ulottumattomissa, sellainen koriste vitriinin sisällä, jota ei voi koskaan saada omakseen. Mahdollisuus oli, ja meni. Mutta näillä eväillä mennään.

Ikmeellistä kyllä, ei itketä enää ollenkaan. Itku loppui siihen helpotukseen kun päätin tappaa itseni. Voin jo suorastaan kuulla sieluni helpottuneen huokauksen kun hengitän ilmaa viimeisen kerran. Sitten olen vapaa, haluan kulkea kohti rauhaa ja jos kuolema sen rauhan minulle tuo niin so what. Kuuntelen suomirokkia ja kaikki on hyvin.

16.4.2014 Anna anteeksi

Anna anteeksi Jari, että kaadoin sinun niskaan pahaa oloani. Voitko koskaan antaa anteeksi.

Kävelin eilen illalla päivystykseen keskussairaalaan, josta minut vietiin ambulanssilla tahdostani riippumattomaan hoitoon Muurolan mielisairaalaan. Yksi hoitaja käveli edessä ja toinen takana kun omin jaloin kävelin tänne sisälle. Nukun sāngyssä, jossa on lepositeet. Olen tarkkailussa huoneessa, jossa on videovalvonta. Hoitopäätöksen nojalla tulen varmasti olemaan pakko-hoidossa suljetulla pidemmän aikaa. Olen kuulemma masentunut, psykoottisen masentunut. Vāsynyt ja loppuunpalanut. Aamen. Omasta mielestäni en ole masentunut.

Halauksia sulle tältä potilaalta.

20.4.2014 Uskallatko

Hei Jari! Olen vähän näyttänyt ammattiauttajille joitain tekstejäni ja ilmeisesti en olekaan aivan täysi hullu. Sain jopa vapauttavan päätöksen lääkäritä, en ole enää pakkohoidossa, mutta olen silti suljetulla. Haluaisin, että luet jotain, ehkä se vähän selittää asioita. Kirjoitin allaolevan tekstin omaisilleni, koska minulla ei ole enää elämää mihin palata ennenkuin kerron heille mikä minua painaa. En voi ennen jatkaa elämääni.

Omaisille, 20.4.2014

Uskallatko kurkistaa kulissin taakse?

Minun on ollut aina vaikea ilmaista tunteitani puhumalla. On asioita, joista en ole koskaan pystynyt puhumaan. Kirjoitan, koska kirjoittaminen on niin vapauttavaa, kirjoittaminen on aina ollut minun juttuni. Kirjoittaminen on minulle tavallaan yksi terapian muoto. Ja muista, että kun luet tätä, niin olen silti läsnä vierelläsi ja kaikki nämä ajatukset todella tulevat minun päästäni ja olen antanut sinulle luvan kurkistaa kulissin taakse. Muista, että sinä itse olet pyytänyt saada sinne kurkistaa. Olen sanonut sinulle etukäteen, että jos et koe olevasi tarpeeksi vahva tähän, niin itsesi takia älä tee tätä, koska voi olla, ettei sinunkaan elämäsi ole enää entisenlainen luettuasi tämän kirjoituksen. Kun alat lukea, sinun on luettava loppuun asti.

Kohti mielisairaala

Oli myöhäinen tiistai-ilta 15.4.2014, kun minut kuljetettiin Lapin keskussairaalaan ambulanssilla tahdostani riippumattomaan hoitoon Muurolaan. Yksi hoitaja käveli edellä ja toinen perässä

kun astelin omin jaloin sisälle mielisairaalaan. Tunnelma saavuttaessa mielisairaalaan oli juuri sellainen kuin tunnelma mielisairaalaan saavuttaessa on. Kuin aika olisi pysähtynyt ja katselisin itseäni ulkopuolelta. Käytävillä vallitsi kuollut hiljaisuus, näkymä oli kuin täsmälleen elokuvasta kun katselin taakse jääneitä lukituna ovia. Minut vietiin hoitoon suljetulle osastolle. Kaikki tavaranani ja taskuni tarkastettiin, hoitajat takavarikoivat kaikki terävät esineet, joilla voisin satuttaa itseäni. Jopa lasiset kasvovoidepurkkini vietiin minulta. Kaikki johdot vietiin tavaroideni seasta, jotta minulla ei olisi mitään, mihin hirttäytyä. Minut laitettiin leposidehuoneeseen, jossa oli ympärivuorokautinen videovalvonta. Nukuin sängyssä, jossa on lepositeet. Saapuessani minulle aloitettiin psykoosilääkitys, jota käytetään muun muassa skitsofrenian ja kaksisuuntaisen mielialahäiriön hoidossa, ja vielä myöhemmin yöllä sain nukahtamislääkkeen, joka viimeistään varmisti sen, että seuraavana päivänä olin aikalailla poissa pelistä. Olin paikalla, mutta en välttämättä läsnä joka hetki. Vähän muissa maailmoissa.

Tuntui kuin olisin elänyt jossain toisenlaisessa todellisuudessa ensimmäiset päivät. Revin mieleni auki. Kerroin, mikä minua riivaa. Kävin niin syvällä mielessäni kuin ihminen voi käydä menettämättä järkeään lopullisesti. Kerran istuessani leposidesängylläni kuulin huutoa. Se kantautui jostain ilmastointikanavien tai pattereiden kautta. Sydäntäsärkevä, ulvova huuto. Piinattu ja vainottu, riivattu huuto, jollaisen voi päästää ilmoille vain syvällä mielessään oleva henkilö. Jotkut sanoisivat että vain hullu, mielisairas ihminen voi huutaa sillä tavalla, huutaa kuin hullu, mutta siitähän huolimatta minä ymmärrän sellaista ”hullua”, koska tiedän millaiseen syvään epätoivoon ihminen voi hukkua ja kadota. Se on eräänlainen aaveiden maailma, varsinainen kauhun paikka. Se on hyvin pelottavaa.

Elämästä luopuneena

Sain taas jälleen kerran takkiini elämän onnenpyörässä tänä keväänä oikein olan takaa. Sekä viime talvena. Sekä viime syksynä. Oikeastaan myös viime kesänä, ja niin edelleen, ja niin edelleen. En edes viitsi vaivautua kertomaan mistä oli kyse tällä kertaa ja mietin, miksi helvetissä aina minulle tapahtuu niin paljon asioita. Kai se on oma luontainen seikkailunhaluni, joka vie minut erilaisiin tilanteisiin. Niin, ja tekevällehän sattuu. Suutuin kuitenkin silmittömästi, vaikka tiedän, että sellaisista asioista pääsee pitkässä juoksussa yli. Järjen tasolla käsitän, että yleensä asioista pääsee ajan kanssa yli, yleensä aika parantaa haavat. Kuitenkin, olin aivan silmittömän raivoissani ja vihoissani sisimmissäni. Huusin mielessäni, että hyvä on, sinä Kohtalo tai Jumala tai mikä Perkele lienetkään, joka seisot siellä tämän maailmaksi kutsumasi paskaläjän huipulla. Hyvä on, sait mitä halusit. Minä luovutan. Heitän hanskat tiskiin ja lusikan nurkaan. Tämän sinä halusit ja tämän sinä myös saat. Luovutin täydellisesti taisteluni siitä, että minulla voisi joskus elämässäni olla jotain, mistä pitää kiinni. Kun ihminen päättää vakaasti luopua elämästään, hän päättää silloin vakaasti myös kuolla. Aloin valmistella omaa kuolemaani.

Kutsu minuuteni äärelle

Elämäni oli jo pitkään ollut tasapainoilua elämän- ja kuolemanhalun välillä. Jotenkin alitajuisesti aina tiesin, etten ole niin kuin muut, niin kuin suurin osa ihmisistä, joilla on kaikki kohdallaan. Huomasin, että mitä vanhemmaksi tulen, sitä vaikeampi minun on elää itseni kanssa. En jotenkin kestä itseäni. Minulla ei ole elämässäni niitä perustuksia, joita tarvitaan, jotta voisi selvitä eteen tulevista vastoinkäymisistä. Joka kerta kohdatessani vastoinkäymisiä putoan ikään kuin tyhjän päälle. Lopulta sain kut-

Kirjeeni Jarille on omaelämäkerrallinen kuvaus kaksisuuntaista mielialahäiriötä sairastavan yksinhuoltajaäidin elämästä, jota varjostaa lapsuudenaikainen seksuaalinen hyväksikäyttö.

Kirja on Miiku Aholan kirjoittama esikoisteos, joka on julkaistu loppuvuodesta 2018.

